

[Hilmar Baunsgaard.]

samråd, hvor statsministeren var til stede, og ved anden behandling, hvad vi ønskede skulle træde i stedet. Det er blevet afvist. Men det kan godt være sagligt at afvise det. Vi er bare af den opfattelse, at det er en sagligt forsvarlig løsning, vi her har peget på.

Og må jeg så ikke føje til, at det er da selvfølgelig rigtigt, at man kan fastholde en sammenhæng imellem disse to ting og derfor ikke vil finde sig i en afvisning af det ene. Men når nu statsministeren gav oplysning om, hvad det egentlig var, disse forhandlinger mellem SF og socialdemokratiet er gået ud på, så må jeg sige, at ud fra en i hvert fald efter min opfattelse strengt saglig økonomisk betragtning er jeg blevet bestyrtet i min opfattelse af, at man kan ikke i dag tage medansvar, for man siger, at for at modvirke omkostningsstigninger også på lønfronten vil man nedryse en dyrtidsportion, og samtidig er punkt 4 i det, man har siddet og forhandlet om, en nedsættelse af arbejdstiden. Ja men det kan godt være, at arbejdstiden skal nedsættes, men sagt lige ud, hr. statsminister: i det radikale venstre føler vi os ikke i dag kompetente til at gå ind for en sådan beslutning. Vi er så i øvrigt af den opfattelse, at dér er et område, hvor man i bedste fald bør overlade det til arbejdsmarkedets parter.

Så sagde statsministeren, og det skal være min sidste bemærkning, at han var glad for at kunne citere en udtalelse, jeg havde fremsat i maj måned sidste år om, at det radikale venstre ikke vil deltage i en blokpolitik vendt mod socialdemokratiet. Jeg er glad for, at det er blevet draget frem, at det er blevet citeret, for det giver mig anledning til at bekræfte, at den opfattelse har vi stadig. Vi vil ikke deltage i en blokpolitik, der er vendt mod socialdemokratiet. Det, som det åbenbart har knebet for socialdemokratiet at forstå, er, at det er en principiel politisk holdning hos det radikale venstre, at vi ikke vil deltage i blokpolitik. Og vi vil ikke hverken direkte eller indirekte støtte den, heller ikke når socialdemokratiet etablerer den. Jeg er klar over, at det er det, man ikke kan lide. Men det er altså noget, der gælder til begge sider. Og det er noget, vi står ved, og det er simpelt hen vores politiske holdning, og jeg tror,

at når alt kommer til alt, er det den, der bærer bedst.

(Kort bemærkning).

Per Hækkerup: Kun den korte bemærkning til hr. Hilmar Baunsgaard, at jeg forstår, at finansudvalget inden for de rammer, forsvarsforliget rummer, har truffet sin beslutning i dag med hensyn til den omtalte bevilling, men at såfremt finansudvalget havde fulgt det radikale venstres ønske om at få dette spørgsmål udskudt, ville det have kostet de danske skatteydere 3,5 mill. kr. mere, fordi ordren skulle afgives i dag.

(Kort bemærkning).

Hilmar Baunsgaard: Nu må hr. Per Hækkerup ikke hænge mig op, hvis det tal, jeg angiver, ikke er absolut korrekt. Så vidt jeg husker, drejer det sig om en bevilling på ca. 18 mill. kr. Så siger det radikale venstre: er det nu ikke rimeligt, at vi stående over for en aftale om, at vi skal gennemgå forsvarsbudgettet for at finde besparelser, at vi da også lader denne bevilling indgå? Så siger hr. Per Hækkerup: ja men det ville betyde, at skatteyderne kom til at betale 3,5-4 mill. kr. mere. Ja men hvis den nu slet ikke blev bevilget, så blev der jo en fortjeneste, som hr. Per Hækkerup så skulle til at regne med.

Niels Westerby: Såvel statsministeren som hr. Poul Hartling og hr. Poul Møller har været inde i nogle ret omfattende drøftelser af, om man skulle have devalueret, og hvor langt man skulle have gået. Denne diskussion forekommer mig at savne mening. Det er jo vitterlig således, at den beslutning, som regeringen har truffet, ikke kan blive lavet om. Det ville være utænkeligt, at et land først devaluerer og bagefter begynder at skrive kronen op igen, altså at revaluere. Danmark ville ganske enkelt blive til grin ud over hele verden, hvis vi først foretager en devaluering og derefter revaluerer. Så det har ikke nogen praktisk mening at drøfte, om vi skulle have devalueret. Det kan højst få den betydning, at alle de tankebaner, der kommer frem i den forbindelse, kan hjælpe os til at tage stilling til, om vi skal devaluere, hvis vi senere kommer ud for andre uden-